

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **Zlínský kraj**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R0061/2016/VZ-45131/2016/323/PMo

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce dne 10. 12. 2013 oznámil ve Věstníku veřejných zakázek zahájení nadlimitní veřejné zakázky „*Dodávka 6 ks sanitních vozidel typu C*“ podle § 8, § 14 a § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“).

2. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 29. 1. 2016, č. j. ÚOHS-S0870/2015/VZ-03603/2016/541/MSc, shledal, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že nedodržel postup stanovený v § 45 odst. 3 ve spojení s § 6 odst. 1 ZVZ, neboť v rámci technické specifikace předmětu plnění veřejné zakázky stanovil požadavek na maximální délku rozvoru vozidel v hodnotě 3400 mm, čímž vytvořil neodůvodněnou překážku hospodářské soutěže. Tento postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel dne 23. 4. 2014 s vybraným uchazečem – Porsche Inter Auto CZ spol. s r.o., odštěpný závod Praha-Prosek, sídlem Liberecká 12, Praha – kupní smlouvu na předmět plnění veřejné zakázky.
3. Rozklad žalobce předseda žalovaného napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci, neboť neodstranil vzájemné rozpory znaleckých posudků. Odmítl provést navrhované výslechy znalců, resp. odmítl pořízení revizního znaleckého posudku, čímž se dopustil procesní chyby vedoucí k vadným skutkovým zjištěním a k vydání nezákonného rozhodnutí.
5. Spornými podle žalobce nejsou závěry posudku Ing. Jaroslava Novotného, že běžné dodávky s pohonem 4×4 a celkovou hmotností 3500 kg dostupné v České republice disponují rozvory náprav popsány v posudku. S odvoláním na znalecký posudek ze dne 12. 8. 2015 zpracovaný Ing. Antonínem Buriánkem a znalecký posudek ze dne 14. 8. 2015 znalce Ing. Ladislava Kašpara žalobce nicméně nesouhlasí s tím, že uvedený kvalifikační předpoklad znamenal výhodu pro dodavatele, jehož vozidla disponují podvozky značky Volkswagen.
6. Znalecké posudky si vzájemně odporují v odpovědi na otázku, zda kombinace zadavatelem stanovených zadávacích podmínek vedla k tomu, že předmět veřejné zakázky musel být dodán na podvozku jednoho dodavatele. Znalce Novotného k závěru, že žádný z dodavatelů užitkových vozidel mimo značku Volkswagen nesplňoval zadávací podmínky, vedlo porovnání zadávacích podmínek s veřejně dostupnou technickou specifikací běžně prodávaných dodávek. Další dva znalci zvolený přístup hodnotí jako neodborný a zjednodušující; poukazují na nezbytnost hledat odpověď v jiných souvislostech, než jen v jednoduchém srovnání zadávacích podmínek a technických parametrů běžných dodávek. Popsaný rozpor zakládá důvodné pochybnosti o správnosti odborného hodnocení předmětného problému znalcem Novotným.
7. Žalovaný nesprávně dovodil, že zadávací podmínky mohl bez dalšího splnit pouze podvozek běžné dodávky Volkswagen, přestože podvozek běžné dodávky Volkswagen není ve skutečně dodaném sanitním voze typu C (mobilní jednotce intenzivní péče) použit. Rovněž nesprávně konstatoval, že zadávací podmínka na rozvor do 3400 mm zamezila některým výrobkům a dodavatelům v účasti v zadávacím řízení s tím, že se jedná o dodavatele využívající jiné podvozky než značky Volkswagen, aniž by najisto zjistil, zda takový dodavatelé skutečně existují, resp. existují takové výrobky.
8. Žalovaný v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zásadou právní jistoty bez náležitého odůvodnění rozhodl odlišně od skutkově a právně totožného případu, řešeném v rozhodnutí ze dne 9. 10. 2006, č. j. R080/2006/02-17648/2006/300-Šp.
9. Nesprávná je podle žalobce rovněž úvaha, že zadávací podmínky nedůvodně obsahovaly údaj o maximální délce rozvoru vozidla, neboť šlo o nedostatečný indikátor jízdních vlastností. Rozvor vozidla představuje základní relevantní údaj o každém vozidle.
10. Žalobce rovněž rozporoval způsob vedení správního řízení ze strany žalovaného. V oznámení o zahájení správního řízení vymezil žalovaný důvody, které jej k zahájení správního řízení vedly zavádějícím způsobem. Žalobci tak znemožnil na předmětné oznámení řádně reagovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

11. Z popsaných důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vycházel z předložených znaleckých posudků, jejichž hlavním předmětem a účelem bylo posoudit, zda kombinace zadávacích podmínek vedla k tomu, že předmět veřejné zakázky musel být dodán na podvozku jednoho výrobce. Znalecký posudek Ing. Novotného lze považovat za vhodný důkazní prostředek. Závěry přijaté na jeho základě považuje žalovaný za správné.
13. Za součást svých skutkových zjištění vzal žalovaný odborně technický závěr znalce Novotného, v němž coby základ pro sanitní vozidlo typu C byly označeny podvozky výrobců Mercedes-Benz, Fiat, Ford a Volkswagen. Ze znaleckého posudku vyplývá odborně technický závěr, že v případě parametru „rozvor max. 3400 mm“ je zadání ve vztahu k požadovanému výkonu motoru výhodou pro dodavatele, jehož vozidla disponují podvozky značky Volkswagen.
14. K námitce, že si znalecké posudky odporují v odpovědi na otázku, zda kombinace zadavatelem stanovených zadávacích podmínek vedla k tomu, že předmět veřejné zakázky musel být dodán na podvozku jednoho dodavatele, žalovaný uvádí, že závěry obsažené ve znaleckém posudku Ing. Novotného si se závěry posudků vypracovaných Ing. Kašparem a Ing. Buriánkem neprotiřečí. Žalovaný byl na základě odborně technických závěrů obsažených ve znaleckém posudku Ing. Novotného schopen učinit potřebné věcné závěry týkající se problematiky důvodnosti požadavku žalobce na délku rozvoru náprav vozidla. Závěry znalce Novotného v tomto ohledu nebyly popřeny závěry obsaženými ve znaleckých posudcích Ing. Buriánka a Ing. Kašpara.
15. S ohledem na obsah vyjádření, znaleckých posudků a dalších podkladů, které měl v průběhu správního řízení k dispozici, žalovaný shledal nadbytečné provádět dokazování dalším znaleckým posudkem. Předložené podklady považoval za dostačující pro řádné zjištění skutkového stavu věci, proto tento postoj nelze označit za rozporný s ustanoveními § 2 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.
16. Co se týče žalobcem zmiňovaného rozhodnutí č. j. R080/2006/02-17648/2006/300-Šp, nejsou jeho závěry z věcného hlediska v rozporu s problematikou posuzovanou v napadeném rozhodnutí.
17. K vlivu jednání žalobce na výběr nejvhodnější nabídky žalovaný uvedl, že u ohrožovací formy správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ není správní orgán povinen prokazovat, že existoval konkrétní dodavatel, který by se zadávacího řízení zúčastnil a mohl podat výhodnější nabídku, pokud by nedošlo k pochybení zadavatele. Postačí, aby žalovaný v rozhodnutí učinil kvalifikovanou úvahu, z níž bude logickým a srozumitelným způsobem vyplývat, proč v důsledku pochybení zadavatele mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tj. k ohrožení soutěže o veřejnou zakázku. To bylo v dané věci splněno.
18. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

19. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval pochybnosti ohledně znaleckého posudku Ing. Novotného a uvedl, že mezi předmětem veřejné zakázky a předmětem šetření znaleckého posudku je rozdíl. Předmětem veřejné zakázky byla vozidla typu C, avšak předmětem znaleckého posudku byly běžně dostupné dodávky. Došlo tak k porovnání dvou skupin rozdílných výrobků.
20. Předmětem veřejné zakázky byl technicky zcela atypický výrobek, který vzniká kompletací (montáží) jednotlivých samostatných částí. K této činnosti je oprávněn pouze výrobce, který má všechna povolení. Homologace vozidla typu C (mobilní jednotka intenzivní péče) je vystavena

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

pro výrobce, nikoliv pro samotného prodejce vozidel, ale ani pro výrobce běžných dodávek (Volkswagen, Fiat, Mercedes, Ford, apod.). Pokud by žalobce požadoval doložení platného osvědčení o technické způsobilosti až při předání plnění dle kupní smlouvy, byl by vystaven riziku, že v případě nedodržení povinnosti ze strany dodatele by nenávratně přišel o dotaci v objemu 85 % ceny vozidel, což není možné akceptovat. Nadto je nutné zohlednit, že tento typ vozidla byl pořízen v rámci celé ČR v počtu několika desítek kusů před samotnou realizací veřejné zakázky. Je tak zcela nelogické, aby právě poptávka žalobce na pouhých 6 ks vozidla typu C vyvolala u potenciálních dodavatelů snahu o homologaci nového výrobku, je-li tento typ je na relevantním trhu nabízen od roku 2006.

V. Posouzení věci soudem

21. Soud přezkoumal rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí předsedy žalovaného.
22. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
23. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
24. Nejprve se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení souladu zadávací dokumentace s § 45 odst. 3 ZVZ [bod V. A) rozsudku] a následně hodnotil námitku rozpornosti znaleckých posudků [bod V. B) rozsudku]. Poté se soud věnoval námitce porušení zásady legitimního očekávání [bod V. C) rozsudku]. Závěrem se soud stručně vyjádřil k ostatním námitkám obsaženým v žalobě [bod V. D) rozsudku].

V. A) Soulad zadávací dokumentace s § 45 odst. 3 ZVZ

25. V projednávané věci je stěžejní posoudit, zda žalobce v zadávacím řízení při stanovení technických podmínek postupoval v souladu s § 45 odst. 3 ZVZ ve spojení s ustanovením § 6 ZVZ, tj. zda nestanovil technické podmínky tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu a vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže. Pokud by tomu tak bylo, dopustil by se žalobce porušení § 6 ZVZ, tedy povinnosti dodržovat při postupu podle zákona o veřejných zakázkách zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
26. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Předmětem plnění veřejné zakázky byla dodávka 6 kusů mobilních jednotek intenzivní péče (sanitních vozidel typu C dle ČSN-EN 1789) s pohonem všech kol. Podrobnou specifikaci předmětu zakázky žalobce uvedl v rámci specifikace dodávky, která byla součástí zadávacích podmínek a shodně v příloze č. 1 nazvané „Specifikace dodávky požadovaná Kupujícím jako zadavatelem veřejné zakázky“ vzoru kupní smlouvy. Zde žalobce mimo jiné stanovil: „*Specifikace mobilní jednotky intenzivní péče – typ C:*

- *Sanitní automobil kategorie C – mobilní jednotka intenzivní péče podle EN 1789 (2+2 sedící + 1 ležící přepravovaná osoba),*
- *Podvozek s kabinou a skříňovou nástavbou o vnitřních rozměrech ambulantního prostoru: Délka – min 2980 mm, Šířka – min 1900 mm, Výška – min 1850 mm,*
- *Dlouhý rozvor max. 3400 mm,*
- *Celková délka max. 5500 mm,*
- *Max. výška vozidla 2600 mm vč. veškeré výbavy,*
- *Průměr otáčení max. 13,5 m,*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

- *Největší technicky přípustná/povolená hmotnost vozidla 3500 kg včetně minimální hmotnostní rezervy 260 kg pro vybavení vozidla zdravotnickým materiálem,*
 - *Motor vznětový o výkonu min 130 kW, emisní norma“*
27. V bodu 8.6.2 zadávací dokumentace, nazvaném „Požadavky zadavatele na výkon a funkci nabízených vozidel“, žalobce mimo jiné uvedl, že bezvýhradné splnění všech zadavatelem požadovaných technických parametrů je podmínkou pro hodnocení nabídky uchazeče a nesplnění kteréhokoliv z požadavků uvedených v zadávací dokumentaci vede k vyloučení nabídky uchazeče z hodnocení.
28. Z protokolu o otevírání obálek s nabídkami ze dne 31. 1. 2014 vyplývá, že žalobce obdržel ve lhůtě pro podání nabídek nabídky od dvou uchazečů o veřejnou zakázku. Ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 13. 2. 2014 vyplývá, že nejvyšší bodové ohodnocení získala nabídka uchazeče Porsche Inter Auto CZ spol. s r.o., odštěpný závod Praha-Prosek. Dne 23. 4. 2014 uzavřel žalobce s vybraným uchazečem kupní smlouvu na předmět plnění veřejné zakázky.
29. Žalobce byl v projednávaném případě trestán za spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, dle něhož se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
30. Podle § 44 odst. 3 písm. b) ZVZ musí zadávací dokumentace obsahovat alespoň technické podmínky (§ 45) nebo zvláštní technické podmínky (§ 46a), je-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky.
31. Technickými podmínkami se v případě veřejných zakázek na dodávky nebo služby podle § 45 odst. 1 ZVZ rozumí vymezení charakteristik a požadavků na dodávky nebo služby stanovené objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem. Z ustanovení § 45 odst. 3 ZVZ plyne, že technické podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže.
32. Zákaz zvýhodňovat určité dodavatele zakotvený v § 45 odst. 3 ZVZ je projevem zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 odst. 1 ZVZ), které zásadním způsobem limitují zadavatele při vymezení technických podmínek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Afs 30/2010-182). Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí zdůraznil, že při zadávání veřejných zakázek je nutné zachovat adekvátní konkurenční prostředí a postupovat tak, aby nedošlo k nedůvodnému zúžení okruhu potencionálních zájemců o veřejnou zakázku. Za skrytou diskriminaci je třeba považovat situaci, kdy někteří z dodavatelů mají bez jakýchkoli rozumných ekonomických důvodů *a priori* znemožněnu účast v zadávacím řízení, byť by předmět veřejné zakázky mohli realizovat stejně úspěšně jako dodavatelé ostatní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS).
33. Smysl zásady rovného zacházení a její opačné polohy v podobě zákazu diskriminace spočívá v zajištění zdravé konkurence mezi dodavateli, umožnění hospodářské soutěže a tím také v dosažení efektivního nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů. Zadavatelé většinou nehozdají s vlastními finančními zdroji a nemají tedy obecně motivaci k tomu, aby postupovali nanejvýš hospodárně. Při zadávání veřejných zakázek je tedy nutné zajistit, aby veřejné rozpočty byly spotřebovávány řádně a efektivně, na základě seriózního hodnocení nabídek a bez jakéhokoliv druhu zvýhodňování nebo protihodnoty finanční či politické. Konkurence nutí uchazeče o veřejnou zakázku, aby si počínali jako v každém jiném obchodně právním vztahu, tj. nabídli kvalitní výkon za odpovídající cenu. Veškeré úkony zadavatele by proto měly být činěny takovým způsobem, aby zadávání veřejných zakázek bylo transparentní a byly při něm dodržovány zásady stejného zacházení a nediskriminace zájemců a uchazečů o

veřejné zakázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS).

34. Podle Nejvyššího správního soudu je „*z ust. § 44 odst. 3 písm. b) a § 45 odst. 1 a 2 zákona o veřejných zakázkách patrné, že technické podmínky musejí být odůvodněny předmětem veřejné zakázky a stanoveny jednoznačně, objektivně a způsobem vyjadřujícím účel použití. Musí se tedy jednat o parametry vyžadované odůvodněnou potřebou zadavatele, tj. objektivně zdůvodnitelné. S tím souvisí i přímý zákaz (ust. § 45 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách) stanovit technické podmínky tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže*“ (viz rozsudek ze dne 11. 2. 2013, č. j. 7 As 7/2016-44).
35. Technickými podmínkami dle § 45 odst. 3 ZVZ se rozumí vymezení určitých charakteristik a požadavků na dodávku, což v případě veřejné zakázky na dodávku automobilů představuje jejich rozměrové charakteristiky, požadavky na výbavu (klimatizaci apod.), výkon motoru atp. Zadavatel je oprávněn formulovat tyto technické podmínky buď v souladu s technickými normami a jinými normativními dokumenty, odkazem na požadavky na výkon či funkci, případně kombinací obou z těchto způsobů, které jsou uvedeny v § 46 zákona o veřejných zakázkách (srov. JURČÍK, R. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006).
36. Soud nepochybně oprávnění zadavatele stanovit v zadávací dokumentaci podrobné technické podmínky. Toto oprávnění (a do určité míry také povinnost) však není neomezené. Z ustanovení § 44 odst. 3 písm. b) a § 45 odst. 1 a 2 ZVZ je patrné, že technické podmínky musí být odůvodněny předmětem veřejné zakázky a musí být stanoveny jednoznačně, objektivně a způsobem vyjadřujícím účel použití. Zvolené parametry mají odrážet potřebu zadavatele a musí být objektivně zdůvodnitelné. S tím souvisí i přímý zákaz stanovit technické podmínky tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže (§ 45 odst. 3 ZVZ).
37. Úřad i jeho předseda ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že technický požadavek na maximální rozvor náprav v hodnotě 3400 mm stanovený žalobcem v zadávací dokumentaci odporuje ustanovení § 45 odst. 3 ZVZ, ve spojení s § 6 téhož zákona. Ze znaleckého posudku Ing. Novotného využili odborně technický závěr, podle něhož je v případě parametru „rozvor max. 3400 mm“ zadání ve vztahu k požadovanému výkonu motoru výhodou pro dodavatele, jehož vozidla disponují podvozky značky Volkswagen. Na podkladě tohoto technického závěru učinily správní orgány právní závěr, že zadavatelův požadavek na délku rozvoru náprav vozidla nejvýše 3400 mm je neodůvodněný a v kombinaci s dalšími skutečnostmi rovněž diskriminační (zejm. bod 27 napadeného rozhodnutí).
38. K tomu soud zdůrazňuje, že předmětem veřejné zakázky byla dodávka 6 kusů sanitních jednotek intenzivní péče. Jednalo se tedy o specifický předmět plnění, který je schopen realizovat toliko omezený okruh specializovaných výrobců v oboru automobilového průmyslu. Bylo proto nutné klást velký důraz na objektivní nastavení technických podmínek, aby nevznikaly pochybnosti o tom, že je určitým dodavatelům vytvářena konkurenční výhoda. Bylo tedy na žalobci, aby pečlivě zvažoval, zda stanovením konkrétních technických podmínek nemůže u některého z potenciálních dodavatelů dojít k nedůvodnému vyloučení možnosti podat nabídku a k vytvoření neodůvodněných překážek hospodářské soutěže, samozřejmě při zohlednění požadavků zadavatele na zajištění vyšší manévrovatelnosti vozidel v terénu.
39. Ze znaleckého posudku Ing. Novotného vyplývá, že rozvorem náprav se rozumí vzdálenost mezi osami přední a zadní nápravy, přičemž vozidla s menším rozvorem se vyznačují menším poloměrem otáčení a při zohlednění dalších parametrů částečně i vyšší průchodností terénem, na druhé straně je však jízda méně plynulá (komfortní). Jako vhodný základ pro sanitní vozidlo typu C označil znalec podvozky čtyř výrobců (Mercedes-Benz, Fiat, Ford a Volkswagen). Z těchto podvozků disponuje nejnižším rozvorem podvozek značky Volkswagen, a to rozvorem o

rozměru právě 3400 mm, což byla maximální přípustná hodnota stanovená žalobcem. Žádný z ostatních podvozků citovaných v posudku nesplňuje tento požadavek zadavatele (pro názornost lze uvést, že rozvor kol činil u vozidla výrobce Mercedes-Benz 3665 mm, výrobce Fiat 3450 mm, výrobce Ford 3504 mm; v případě podvozku značky Fiat tak byl rozvor delší pouze o 50 mm). Z uvedeného přehledu je zřejmé, že žalobcem stanovené specifikaci vyhovoval pouze jeden výrobek na trhu s užitkovými vozidly (Volkswagen Transporter).

40. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 10. 12. 2015 odůvodnil požadavek na rozvor nejvýše 3400 mm vyšší manévrovatelností vozidla v omezených prostorách a lepším překonáváním podélných nerovností specifických pro horské oblasti Zlínského kraje. Uvedl rovněž, že v případě snížení požadavků na technická kritéria, než jaké uvedl v zadávací dokumentaci, by upřednostnil nižší kvalitu před cenou lidského života. Jakkoliv si je soud vědom specifik souvisejících s dodávkami vybavení sloužícího ve zdravotnictví a nezpochybňuje právo zadavatele definovat technické podmínky ve vztahu k předmětu veřejné zakázky podle svých potřeb, považuje odůvodnění předmětného technického požadavku za nepřesvědčivé. Technická specifikace vztahující se k předmětu plnění veřejné zakázky musí vždy vycházet z objektivně zdůvodnitelných požadavků. Žalobce nikterak neodůvodnil oprávněnost požadavku na maximální rozvor v hodnotě 3400 mm. Nekonkretizoval, proč je právě tato hodnota určující pro lepší překonávání podélných nerovností, na rozdíl od hodnot jiných, kterou disponují ostatní sanitní vozidla tohoto typu dodávaná na český trh. Těžko lze přitom předpokládat, že by délka rozvoru např. 3450 mm nemohla vyhovět požadavku na manévrovatelnost v horských podmínkách Zlínského kraje. Podle soudu se tak zjevně nejedná o podmínku, která by odpovídala konkrétním potřebám žalobce, nýbrž podmínku kopírující konkrétní vlastnost jednoho konkrétního vozidla.
41. Jak vyplývá z výše citované judikatury, vymezením technických podmínek zadavatel nesmí zvýhodnit některé dodavatele či jakýmkoli způsobem omezit hospodářskou soutěž. Tomuto požadavku žalobce při zadání předmětné zakázky nedostál, neboť v zadávací dokumentaci bez řádného zdůvodnění stanovil požadavek na rozvor kol natolik zužujícím způsobem, že mu vyhověl pouze jeden typ podvozku od výrobce Volkswagen. Soud tak uzavírá, že správní orgány správně konstatovaly, že žalobce specifikaci předmětu veřejné zakázky vymezil v rozporu s § 45 odst. 3 ZVZ ve spojení s § 6 ZVZ.
42. Žalobce nesouhlasil rovněž s argumentací žalovaného, že vhodnějším ukazatelem pro dosažení vyšší manévrovatelnosti mohly být jiné technické údaje o vozidle než požadavek na maximální rozvor. K tomu soud uvádí, že volba technických parametrů předmětu zakázky je primárně na zadavateli, neboť vyplývá z jeho potřeb a požadavků. Zadavatel tedy byl oprávněn stanovit technický požadavek v podobě maximálního rozvoru při splnění podmínek vyplývajících ze zákona o veřejných zakázkách. Požadavek na maximální délku rozvoru tedy musel být objektivně zdůvodnitelný a nastavený způsobem, aby zadavatel neodůvodněně nevyločil ze soutěže o zakázku jiné potenciální uchazeče. Jak však bylo konstatováno výše, v předmětném případě žalobce požadavku na nediskriminační stanovení technickým požadavků nedostál.
43. Námitka proto není důvodná.

V. B) Námitka rozpornosti předložených znaleckých posudků

44. Žalobce dále namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a neodstranily rozpory v předložených znaleckých posudcích.
45. Ve správním spise se nacházejí celkem tři posudky. Posudek ze dne 6. 3. 2015 od Ing. Jaroslava Novotného, posudek ze dne 12. 8. 2015 od Ing. Antonína Buriánka a posudek ze dne 14. 8. 2015 od Ing. Ladislava Kašpara.
46. Znalecký posudek Ing. Novotného byl vypracovaný na základě žádosti Regionální rady regionu soudružnosti Střední Morava a posuzoval požadované technické parametry sanitního vozidla v rámci zadávací dokumentace zakázky s cílem určit, zda tyto technické požadavky nezaručovaly

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

konkurenční výhodu vybranému dodavateli – výrobci. Znalec uvedl, že z ověřovaných čtyř výrobců a dodavatelů užitkových vozidel do ČR s výkonem motoru min. 130 kW a rozvorem náprav max. 3400 mm splňoval technické parametry pouze jeden posuzovaný model (Volkswagen Transporter).

47. Znalecký posudek Ing. Buriánka byl zpracován na základě žádosti Zdravotnické záchranné služby Zlínského kraje, p. o. a vyjadřoval se k tvrzení „*požadavek na rozvor náprav max. 3400 mm u vozidel s pohonem 4x4 splňuje pouze výrobce VW u modelu Transporter, přičemž ostatní výrobci tento parametr (v kombinaci s ostatními parametry) nesplňují, jelikož používají větší rozvor náprav.*“ Znalec Buriánek v posudku uvedl, že rozvor max. 3400 mm vychází ze zjištěných a v praxi ověřených poznatků se znalostí místního terénu. Nesouhlasil s tvrzením, že ostatní výrobci tento parametr nesplňují. V závěru doplnil, že uchazeči zabývajícími se přestavbami musí splňovat globální homologaci platnou v rámci EU.
48. Znalecký posudek Ing. Kašpara byl vypracován na základě žádosti žalobce. Vyjadřoval se ke stejnému tvrzení jako znalec Buriánek. V jeho závěru znalec Kašpar konstatuje, že zadavatel v dokumentaci neuvedl, že podvozek vozidla musí požadovanými parametry disponovat jako továrně nový, proto uchazeči mohou dodatečnými úpravami splnit požadavky zadávací dokumentace. Podle znalce tedy technické požadavky zadavatele splňoval v průběhu veřejné zakázky více než jeden dodavatel.
49. Soud úvodem vyjadřuje určité pochybnosti o odborné kvalitě posudků znalců Kašpara a Buriánka. Podle § 13 odst. 2 vyhlášky ministra spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, znalec v posudku uvede „*popis zkoumaného materiálu, popřípadě jevů, souhrn skutečností, k nimž při úkonu přiblížil (nálezy), a výčet otázek, na které má odpovědět, s odpověďmi na tyto otázky (posudek).*“ Nálezová část posudku by měla obsahovat souhrn všech zjištění, ke kterým znalec v průběhu znaleckého zkoumání dospěl. Rovněž by z posudku mělo být patrné, jakým způsobem znalec postupoval při analýze podkladů, jakým způsobem je hodnotil a jak dospěl k dílčím závěrům. Ve znaleckém posudku by měly být uvedeny všechny podklady, které znalec použil. K obsahové stránce znaleckého posudku právní předpisy nic bližšího nestanoví. Znalecký posudek by však při dodržení formálních náležitostí měl po obsahové stránce respektovat minimálně požadavek transparentnosti a přezkoumatelnosti znaleckého posudku (ŠEVČÍK, P., ULLRICH, L. *Znalecké právo*. C. H. Beck, 2015. s. 217-220). Znalecký posudek by měl mít logickou strukturu, měl by být jasný a přehledný. Bez splnění těchto požadavků nelze hovořit o naplnění účelu znaleckého posudku. Jak konstatoval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 30 Cdo 352/2008, „[a]by soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, výbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru.“
50. Předložené znalecké posudky Ing. Kašpara a Ing. Buriánka výše uvedené náležitosti nesplňují. K závěru znalce Buriánka, že ostatní výrobci požadovaným specifikacím vyhovují, neuvedl znalec Buriánek žádné podklady, na základě kterých k vyslovenému závěru dospěl. Takový postup nelze označit za transparentní. Posudek Ing. Kašpara vykazuje totožné nedostatky. Závěr, že technické požadavky zadavatele splňoval více než jeden dodavatel, není podložen žádnými podklady, ani není vysvětleno, jakým postupem k uvedenému závěru znalec dospěl. Závěry učiněné znalci v předmětných posudcích, že požadované specifikaci vyhovuje více než jedno vozidlo, tak soud považuje za nepodložené.
51. Přes výše uvedené formální nedostatky znaleckých posudků znalce Buriánka a Kašpara podle soudu předložené znalecké posudky vzájemné rozpory nevykazují. Žalovanému proto nelze vytknout, že nedostatečně zjistil skutkový stav, pokud v rámci správního řízení nepředvolal k výsledku autory posudků. Znalecký posudek Ing. Novotného přesvědčivě vyložil, že na trhu s užitkovými vozidly se nachází pouze jeden model splňující technickou specifikaci požadovanou

žalobcem; uvedený posudek vycházel z relevantní nabídky na trhu s užitkovými vozy, které slouží jako základ pro sanitní vozy požadované žalobcem.

52. Naproti tomu posudky Ing. Kašpara a Ing. Buriánka řešily jinou otázku. V podstatě měly zhodnotit pravdivost závěru, k němuž ve svém posudku dospěl znalec Novotný. Posudky znalců Buriánka a Kašpara tak reagují na závěry učiněné znalcem Novotným a své závěry zakládají na zcela jiných hypotézách. Ing. Kašpar závěr o tom, že technické požadavky žalobce splňoval v době průběhu veřejné zakázky více než jeden dodavatel, založil na tvrzení, že žalobce v zadávací dokumentaci neuvedl, že podvozek vozidla musí požadovanými parametry disponovat jako továrně nový. Znalec Kašpar tak implicitně předpokládal, že není vyloučeno podvozek vozidla na požadovanou hodnotu upravit. Přestože by ze zadávací dokumentace vyplývalo, že požadované parametry nemusí podvozek splňovat jako továrně nový, je nepochybné, že jakékoliv úpravy podvozků vozidel oproti továrnímu stavu jsou spojeny s vynaložením nákladů na provedení požadovaných úprav. Jakkoliv je možné, aby po technické úpravě maximálnímu rozvoru 3400 mm vyhověl i podvozek jiného výrobce, v konečném důsledku je předmětných technickým předpokladem opět zvýhodněn dodavatel, který použije u sanitních vozidel podvozky Volkswagen, jež požadovanou hodnotu rozvoru kol splňují jako továrně nové, bez nutnosti měnit rozvor náprav.
53. Namítá-li žalobce, že ze znaleckých posudků je důležitý závěr o homologaci sanitních vozidel, soud v této otázce plně souhlasí se žalovaným, že příslušné homologační řízení je možné provést právě v návaznosti na vyhlášení konkrétní veřejné zakázky. Není tedy rozhodné, že v době veřejné zakázky ostatní vozidla platnou homologaci neměla.
54. Lze tak uzavřít, že skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn dostatečně. Provádění výslechů znalců by v dané věci bylo nadbytečné, neboť závěry znaleckých posudků Ing. Novotného a Ing. Kašpara či Ing. Buriánka si vzájemně neodporují, odpovídají na jiné otázky. Znalci Kašpar a Buriánek hodnotí správnost závěrů znalce Novotného, nečiní tak ovšem příliš přesvědčivě, bez řádného popisu použitých podkladů a zvolených postupů. Závěr znalce Novotného, že podmínce maximálního rozvoru kol v délce 3400 mm vyhovoval v dané době pouze podvozek jediného výrobce (Volkswagen) nebyl posudky znalců Buriánka a Kašpara vyvrácen. Žalovaný proto byl oprávněn z něj ve svém rozhodnutí vycházet a nebylo jeho povinností dokazování dále doplňovat.
55. Námitka tak není důvodná.

V. C) Námitka porušení zásady legitimního očekávání

56. Žalobce dále uváděl, že žalovaný rozhodl v rozporu se svým předchozím rozhodnutím zabývajícím se obdobnou problematikou, konkrétně rozhodnutím ze dne 9. 10. 2006, č. j. R080/2006/02-17648/2006/300-Šp.
57. Soud předně uvádí, že přestože žalobce zmíněné rozhodnutí předsedy žalovaného připojil k podané žalobě, soud jím pro nadbytečnost dokazování neprováděl. Již ve správním řízení žalobce předmětným rozhodnutím, které je zveřejněno na internetových stránkách Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, argumentoval. Není tedy pochyb o tom, že jeho obsah je účastníkům řízení dobře znám. Ostatně předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí vysvětloval, že nyní vydané rozhodnutí není se závěry rozhodnutí ze dne 9. 10. 2006 v rozporu.
58. Namítaný rozpor v rozhodovací praxi žalovaného soud neshledal. V rozhodnutí ze dne 9. 10. 2006 se předseda žalovaného vyjadřoval k otázce, zda technický požadavek na délku rozvoru v přesně stanovené hodnotě (3400 mm) nepředstavuje omezení hospodářské soutěže. Uvedl, že délka rozvoru nepochybně představuje objektivní popis technické specifikace. Dodal však, že uvedený požadavek způsobil, že předmět zakázky mohl být splněn pouze jediným typem vozidla. Z citovaného rozhodnutí tak vyplývá, že nastavení určitého technického požadavku způsobem, aby mu vyhověl pouze jeden typ vozidla, nevyhovuje zákonu o veřejných

zakázkách. Vhodnější by tak podle zmiňovaného rozhodnutí bylo stanovit rozvor určitým intervalem, resp. opisem „dlouhý rozvor“.

59. Podle soudu závěry zmiňovaného rozhodnutí předsedy žalovaného nejsou v rozporu s napadeným rozhodnutím, právě naopak. K totožnému závěru dospěl rovněž předseda žalovaného v bodě 33 napadeného rozhodnutí. Žalobce v předmětném případě nestanovil délku rozvoru konkrétním číslem, ale maximální hodnotou. Způsob stanovení této hodnoty však nevyhověl požadavku vyplývajícímu z § 45 odst. 3 ZVZ, neboť maximální délka rozvoru byla žalobcem stanovena tak, že jí vyhovoval pouze podvozek výrobce Volkswagen. Obdobně jako v případě posuzovaném předsedou žalovaného v rozhodnutí ze dne 9. 10. 2006 tedy zmíněný požadavek způsobil, že dodávka sanitních vozidel mohla být splněna pouze jediným typem vozidla (podvozku).

60. Námitka tedy není důvodná.

V. D) Námitky ostatní

61. Žalobce závěrem rozporoval způsob zahájení správního řízení ze strany žalovaného, namítal, že nebyl prokázán vliv jednání na výběr nejvhodnější nabídky, že byly dány liberační důvody, a brojil proti argumentaci žalovaného, že v rozkladu nenapadal výši pokuty.

62. Podle § 46 odst. 1 správního řádu musí oznámení o zahájení správního řízení obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

63. Žalovaný usnesením ze dne 4. 12. 2015, č. j. ÚOHS-S0870/2015/VZ-42677/2015/541/MSc, zahájil se žalobcem správní řízení ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ v souvislosti s možným nedodržením závazného postupu zadavatele v předmětné veřejné zakázce. Ve sdělení z téhož dne, č. j. ÚOHS-S0870/2015/VZ-42615/2015/541/MSc, dále vysvětlil, že „[n]a základě uvedených skutečností získal Úřad pochybnosti o tom, zda zadavatel stanovil požadavek na maximální rozvor v hodnotě 3400 mm v souladu s § 45 odst. 3 zákona v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona. Úřad tedy získal pochybnost, zda uvedený požadavek zadavatele nezaručuje určitým dodavatelům konkurenční výhodu či nevytváří neodůvodněné překážky hospodářské soutěže.“ Oznámení kromě vymezení předmětu řízení obsahuje označení správního orgánu, jméno, příjmení a podpis oprávněné úřední osoby.

64. Soud je přesvědčen, že správní orgán I. stupně dostatečným způsobem identifikoval předmět řízení [možné spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ] a uvedl, jaká konkrétní zjištění ho k zahájení správního řízení vedla. Nebyl povinen nijak blíže vysvětlovat svůj postup v řízení, jak se mylně domnívá žalobce; podrobné odůvodnění je součástí rozhodnutí správního orgánu I. stupně o spáchání správního deliktu. Podle soudu oznámení o zahájení řízení vyhovuje požadavkům vyplývajícím z § 46 odst. 1 správního řádu i z judikatury (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 1996, sp. zn. 6 A 100/94, publikované pod č. 344/1998 Soudní judikatury, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34). Žalobce v průběhu správního řízení nebyl nijak zkrácen na svých právech a měl možnost na postup správního orgánu adekvátně reagovat a uplatnit řádnou procesní obranu, což také v průběhu řízení činil.

65. Rovněž posouzení vlivu jednání žalobce na výběr nejvhodnější nabídky provedl žalovaný v souladu se zákonem i judikaturou. V projednávané věci je podstatné znění ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, z něhož *expressis verbis* plyne, že ke spáchání deliktu dojde, i pokud porušením zákona zadavatel pouze mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012-28). Postačí tedy pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Žalobce v zadávací dokumentaci bez řádného zdůvodnění stanovil požadavek na maximální délku rozvoru kol natolik zužujícím způsobem, že mu vyhověl pouze jeden typ podvozku od výrobce Volkswagen.

Tento postup přitom zcela jednoznačně mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť pokud by žalobce v zadávací dokumentaci nestanovil diskriminační podmínku na rozvor kol, není vyloučeno, že by obdržel nabídku od jiného dodavatele (disponujícími jinými typy sanitních vozidel než vozidel Volkswagen), která by obsahovala ekonomicky výhodnější řešení.

66. Žalovaný možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky opřel o konstrukci, podle níž nelze vyloučit existenci domácích či zahraničních dodavatelů, kteří by podali nabídku v případě, že by žalobce nenastavil technické podmínky diskriminačně. Učinil tak kvalifikovanou úvahu, z níž logickým a srozumitelným způsobem vyplývá, proč v důsledku pochybení zadavatele mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tj. k ohrožení soutěže o veřejnou zakázku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 As 63/2016-43). Žalovaný tak možnost ovlivnění výběru nabídky přesvědčivě odůvodnil a soud se s jeho hodnocením plně ztotožňuje.
67. Závěrem žalobce uváděl, že není pravdou, že by v rámci rozkladu nevznesl žádné námitky proti výši nebo způsobu uložení pokuty. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce v rámci rozkladu výslovně proti výši pokuty nebrojil a tuto námitku v rozkladu nevznesl. Brojil-li žalobce proti závěru o spáchání správního deliktu, nelze takovou argumentaci chápat jako námitku proti výši pokuty. Přesto se žalovaný výši pokuty podrobně zabýval a nelze mu vytknout, že v napadeném rozhodnutí předmětnou otázku neřešil. Žalobci rovněž nelze dát za pravdu, že vynaložil veškeré úsilí ve smyslu § 121 odst. 1 ZVZ, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. S odkazem na nízkou intenzitu a okolnosti porušení zákona se nelze zprostit objektivní odpovědnosti za porušení právní povinnosti dle citovaného ustanovení, neboť uvedené skutečnosti nepředstavují liberační důvody.
68. Ani tyto námitky proto nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

69. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
70. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2019

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá